

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גִּלְיוֹן 128

פְּרֻשֶׁת בֵּי תִצַּא תִשָּׁב"א

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאַתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד-לְבֹא

י"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת פִּי תִצֵּא

"פִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֵיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ, וְשִׁבִיתָ שְׁבוּיֹ" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁעוֹשִׂין מִשְׁאֵל-וּמִתֵּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֵׁר מַחְשְׁבֹתוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וְכִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן בְּעֵצְמוֹ, וְאִינוֹ מְקַשֵּׁר מַחְשְׁבֹתוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחֵר-כֶּךָ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין-תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת, וְכָל הָעִסְקִים, שֶׁהֵיָה לוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינּוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנֵי הַדִּינִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין-תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרְאִים לוֹ: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, וְשֶׁאֵין הַדְּבָר כִּמוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְחַלֵּה שְׁאֵין בְּהַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיֶךָ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן כֻּלָּם הֵם תּוֹרָה, כִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין-תּוֹרָה.

כִּי בּוֹדָאֵי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת, לְפָנֵי הַדִּינִים - כִּי אִם חָסֵר אֵיזָה דְּבוּר אוֹ מַחְשְׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין-תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפִי הַפֶּגֶם, כִּי יֵשׁ אֶחָד שְׁאֵין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרְאִין לוֹ שֶׁפֶּגֶם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוֹ זֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֵיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ, וְשִׁבִיתָ שְׁבוּיֹ" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֵיךָ" - שֶׁהוּא ה' יִצְרֵה-הָרַע.

"וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ" - כְּלוּמַר: ה' יִצְרֵה-הָרַע 'יִתֵּן', כִּמוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ בִּידְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹקִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: "וְשִׁבִיתָ שְׁבוּיֹ" - כְּלוּמַר: עִם מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ ב'גְּדֻלוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלֵינוּ - הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ: "אֵיךְ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשִׁישׁ לִי גֵאוּהָ, וְאֵין הַקְּדוּשָׁתְּךָ-הַזֶּה הוּא שׁוֹרָה עִמִּי?" - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

כִּי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנֵי דִינִים בְּדִין-תּוֹרָה - זֶה לוֹ עֲנִשׁ וּנְקָמָה שֶׁהַתּוֹרָה נוֹקְמַת בּוֹ.

כִּי בְּאֵמֶת: כָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, כִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחְלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא-מִצִּיעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל-שֶׁכֶן כְּשֶׁעוֹשִׂין הַדְּבָר בְּעֵצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאֵי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק חיצונית המחשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מחשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותו, ונותנין אותו למקומו.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מחשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פח לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפח, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חסוֹשֶׁלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שביו" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן,

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שביו" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, ט): "עליך למרום שבת שביו", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא פשהם מיחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

וְה'חֲכָמָה', הוּא בְּחִינַת מ'ה', כַּח מ'ה', מ'ה', חֲיִינוּ מַה בְּחִנּוּ".

וּמ'ה' ה' ה' הוּא אָדָם וְכוּ', כִּי לִית אָדָם בְּלֹא אֶלֶף (זוהר), חֲיִנוּ הַיְיָ ה' בְּמִלּוּי אֶלְפִין. חֲיִנוּ: הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא חֵיוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (נְחֻמְיָה ט, ו): "וְיָאֵתָה מְחִיָּה אֶת כָּלֶם".

וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעֵצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא-בְסֹדֵר - יֵדַע שֵׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, חֲיִנוּ: "אֲנִי אֶמְלֹךְ!" - יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל עֵצְמוֹ, וַיְהִי בְּבַחֲיַיִת מ'ה', וְאִז יִחְזַר לִילֵךְ לוֹ בְּסֹדֵר.

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא-בְסֹדֵר - זֶהוּ הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן, אֲנִי רוֹצֶה שְׂיִהְיֶה בֶן הַדְּבַר, וְהַדְּבַר לְהַפְּךָ שְׁלֹא-בְסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת מ'לְחָמָה' - כִּי כָל מ'לְחָמָה' הוּא הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן, בְּחִינַת שְׁלֹא-בְסֹדֵר.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים כ"א, י): "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" - כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֹא-בְסֹדֵר, חֲיִנוּ הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן.

"וּנְתַנוּ ה' אֱלֹמֶיךָ בְיָדְךָ" - שֶׁיִּתְבַטֵּל כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁהֵם נִגְדָה רְצוֹנָה, שֶׁיִּלְךְ לָךְ בְּסֹדֵר בְּרְצוֹנָה.

אֵימָתִי? - כֵּד "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - כְּשֶׁתְּהִי בְּבַחֲיַיִת מ'ה', כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֱלֹמֶיךָ, הַיְיָ בְּמִלּוּי אֶלְפִין. וְזֶה פְרוּשׁ: "מַחְשָׁבָה, חֲשׁ"ב מ'ה" (זוהר בְּרֵאשִׁית כ"ד; תְּקוּנֵי זוהר קי"ב). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֱלֹמֶיךָ.

וְזֶה בְּחִינַת: "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֻטִים" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו), "בְּרֵהֻטִי מַחֲיִן דִּילְךָ" (תְּקוּנֵי זוהר כ"א: קמ"ד).

וְזֶהוּ: "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - שֶׁתִּמְשִׁיךְ מ'ה' בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שֶׁתִּקְשֶׁר אֱלֹמֶיךָ

בְּמַחְשַׁבְתְּךָ - כִּי כָל דְּבַר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא 'שְׁבִי', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים סח, יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִיו" - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נִגְדָה רְצוֹנָה.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ס: עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, מְמַשְׁכִּין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל. וְלַחֲיִיךְ נִמְשָׁךְ הָאֱלֹמֶיךָ, לְתוֹךְ מַח הַשּׁוֹמֵעַ. וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁזֶהוּ תְּפִיסָה כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיַיִת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֻטִים" - "בְּרֵהֻטִי מַחֲיִן" (תְּקוּנֵי זוהר כ"א: קמ"ד). 'אֲסוּר' דִּיקָא - שֶׁמַּח שֶׁנִּמְשָׁךְ אֱלֹמֶיךָ יִתְבַרֵךְ כְּבִיכּוֹל בְּרֵהֻטִי מַחֲיִן, הוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט) "שְׁבִיתָ שְׁבִיו", אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא נִיחָא לְהַשִּׁיב יִתְבַרֵךְ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּבִיכּוֹל עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה].

"וּבְכַתָּה אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמָּה יָרַח יָמִים"
(דְּבָרִים כ"א, יג)

ד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, פְּרִיֵה-וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת ג, יד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲסוּר לְהַתְּחַתֵּן בְּעַבּוּ"ם. כִּי הֵם בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה וְכוּ', וְאִין בְּנוּ כַּח לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאַנְחָה שֶׁל הַעַבּוּ"ם.

כִּי גַם בְּהִיחוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין הַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל, שֶׁיִּזְכֶּה שְׂיִהְיֶה זְוִיגוֹ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, שֶׁיּוּכַל לְהַכְנִיעַ הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה.

כִּי עַקֵּר 'תְּאֻנוֹת-הַמְּשָׁגֵל', בָּא מִבְּחִינַת עֲצָבוֹת יְגוֹן וְאַנְחָה. וְצָרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר מְאֹד לְקַדֵּשׁ עֵצְמוֹ לְשַׁבֵּר תְּאֻנָּה הַגְּשָׁמִיית, בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה, וְלְדַבֵּק עֵצְמוֹ בְּקִדְשָׁה הַעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת שִׂמְחָה. וְאִז יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבְּרִית'.

"פי את הבכר וכו' יפיר לתת לו פי שנים"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פי שנים" (דברים כא, יז).

כי ה'תפלה' הוא "פי שנים" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "והרב פיפיות בידם", בחינות 'שתי פיות', בחינות 'פי שנים'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון-הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי".

"פי שנים", הינו 'לשון-הקדש' - כי "שנים מקרא ואחד תרגום" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "איש קדוש עבר עלינו תמיד" - "שלא ראתה קרי על סדינו" (ברכות י), פי על-ידי 'שלמות לשון-הקדש', נצולין מ"מקרה לילה" (דברים כג, יא), וזוכין ל'תקון-הברית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי כח שבישראל, ומכניס אותם לעבודת השם-יתברך - על-ידי-זה

אבל 'בת אל נכר' (מלאכי ב, יא) - היא עצם היגון ואנחה, אשה זונה, בחינת (קהלת ז, כו): "מר ממות" וכו', בחינת (משלי ב, יח): "פי שחה אל מות ביתה". ואין כח ביד ישראל להמתיק תקוף היגון ואנחה שלהם.

ועל-כן אסור להתחתן עמם - פי אין בנו כח להפכם אל הקדשה, לבחינת שמחה, אדרבא! יתגבר בו בחינת היגון ואנחה, שהוא תקוף הסטרא-אחרא, ותעקרו משני עולמות חסו-שלום.

וזה שנאמר ב'פת-תאר' (דברים כא, יג): "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים". ואמרו רז"ל (ספרי שם): "כדי שתהא בת ישראל שמחה, וזו עצבה".

כי 'בת ישראל' - אחיזתה בבחינת 'שמחה', בחינת (זכריה ב, ט): "שמחי וגילי בת ציון", כי היא משרש נשמת ישראל, שהם עצם השמחה.

רק מחמת שאחר כמה השתלשלות משתלשל מבחינת סטרא-דנוקבא, אחיזת היגון ואנחה - על-כן צריכין קדשה יתרה, כדי להמתיק הדין הנאחז שם, כדי שלא יתאחז חסו-שלום היגון ואנחה, שהוא אחיזת הסטרא-אחרא, שהוא התגברות התאוה חסו-שלום.

אבל 'בת עכו"ם' - היא בחינת עצם הקלפה, ששמה על שם העצבות והילכה בידוע, שהיא בחינת יגון ואנחה, ועל-כן אסור להתחתן עמם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - כי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדיין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

כי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות 'הקבלת פני רבו', שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חדושין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" פרבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

כי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - כי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כן, והיום אומר לו עשה כן עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל' - הוא על-ידי בחינת המזבח' וכו', הינו בחינת 'אכילה', פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-כך על-ידי 'אכילה בכשרות' - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל'.

אבל בשאוכל כ"זולל וסבא" (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח' - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל'.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה' -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה וניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פיו שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן בקוף, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"כי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון 'המראה' ו'מרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש וחקמא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיֻנָּא. וְאַף־עַל־פִּי־כֶן צָרִיךְ לְאַקְדָּמָא אֵת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פרוש: כִּי 'אַהֲבָה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַקְדִּים אֵת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְּבוּא אֵלָיו הַ'אַהֲבָה' מְמִילָא, כִּי הַ'אַהֲבָה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה' תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"ארו)

הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ דָּרְכּוֹ לְקִרְוֹת הָאָדָם תַּכְּף בְּשֵׂרׂוּאָה שְׂתוּעָה מִדֶּרֶךְ־הַשֶּׁכַּל וְכוּ'.

וּבְשִׁעְדֵיךָ לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדֶּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הִיָּה אֶצֶל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׁכַח הַקּוֹל.

אבל בְּשִׁכְחָה נָטָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

במשל הַרְוּעָה שְׂתַעָּה אֶצְלוֹ שֶׁה מִהַדָּרֶךְ. וּכְאֶשֶׁר לֹא תַעָּה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרְוּעָה, וּכְשֶׁהַרְוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּף.

אבל כְּשֶׁתַּעָּה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַרְוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרְוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שְׂתַעָּה מֵאֵתוֹ.

ודע: שְׂאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַמְּקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוֹעָה בָּהֶם חֶסֶד וְשָׁלוֹם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂתַעָּה מְאֹד וְיִלָּךְ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תְּעוֹתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמִקְוֵמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחַק מְעַט בֵּינוֹ לְבֵין מִקְוֵמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וּבְקַל עַל־יְדֵי נַפְיוֹן קַל יָשׁוּב עוֹד לְמִקְוֵמוֹ.

אבל כְּשֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ קוֹרָא וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּסִיּוֹן, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמִקְוֵמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׂבִין "עוֹל יָמִים" [נער] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שְׂעֵדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בְּחֻטְאֵיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹן, מִחֲמַת שְׂעֵדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֵת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

על־כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְּשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שְׁלֹא שָׁכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת!"

וְזֶה מֵה שְׂבַקְשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל־יְדֵי־הַשָּׁלוֹם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּ" - הֵינּוּ: שְׂתַעֲיִתִי מִהַדָּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּשֶׁה אוֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדָּרֶךְ.

על־כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקִשׁ עֲבֹדָה, כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" - הֵינּוּ: שְׂתַמְהַר לְבַקְּשֵׁנִי תַכְּף כִּלְזִמְן שְׂאִנִּי זֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, "כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בְּחֻטְאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְּשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'ב'ח המושף' שמושכת וניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'ב'ח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ויודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יהפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עי' בלקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שמחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. כי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מיד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': 'מהיר לשמע ומהיר לאבד' (אבות פ"ה מ"ב).

וצריך לחזר ולבקש אבדתו אצל הצדיק. כי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

"כי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בכל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך" (דברים כב, ו-ז)
- מצות 'שלוח הקן' -

יז.

(הוספות לחי"מ מוה"ר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה: "שהקבוץ אצלו כלי-כד גדול, שאפלו מהיכל 'קר-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, כדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראש השנה" [אפילו פון היכל 'קר-צפור' וועל איך אראפגיין דאנוענען מיטן קבוץ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

כי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. כי 'שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: כי אי אפשר להשיג השגתו כי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לפינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בחינת ה'צמצומים של השכל, בחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל', רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מברחין לשלח את ה'אם', שהוא בחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל', שהם בחינת ה'בנים', שהם בחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בחינת 'חכמה־תפאה', שהיא בחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הז)

יש 'נפשות חלושות' שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל 'מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנחשלים אחריו ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, פנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז.ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכות הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רפה יא, ט): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיק־אמת בחינת 'משה', מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרובה אל הקדשה, ובהמרובה יש: 'אדם', ו'חיה', ו'בהמה', ו'עוף', בחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - פן

נַעֲשִׂין מִרְפָּבָה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת 'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כו): **"רב לך וכו' - כי כל-זה אי-אפשר לתקן, עד שיבוא משיח, שהוא משה'** בעצמו, במהרה בימינו אמן.

נ.

(לקוטי-הלכות, בשור-בחלב ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר בתקונים (תקוני-זהר א:): **"שקן צפור מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו"** [הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): **"כי יקרא קן צפור לפניך בדרך"** וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרוב אליו הנפשות הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך - שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל כלל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק (דברים לב, ו): **"עם נבל ולא חכם,"** **"עמא דקבילו אורייתא ולא חבימו"** (תרגום

אונקלוס): **"שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו שום שכל כלל"**.

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך לסלק מדעתו כל החכמות והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הבל שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו המבלבלים אותו, נמשכין רק מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), **מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחנה שהיתה "אם כל חי" (שם ג, כ).**

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת, בבחינת (תהלים נא, ז): **"ובחטא יחמתני אמי,"** ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות של שטות המבלבלין ומונעין את האדם מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך" - שאי-אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת "אפרוחים או ביצים"** (שם פסוק ו), **"דלית גדפין דילהון שלמין"** (תקוני-זהר א: [שאין הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

"והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". "האם" - זה בחינת (משלי ב, ג; שם ב): **"אם לפינה תקרא,"** בחינת השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

"פי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

נא.

(ח"א רסו)

העוֹסֵקִין בְּבִנְיָן מְזִיק לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (יבמות סג. סוטה יא.): "כָּל הָעוֹסֵק בְּבִנְיָן מִתְמַסְכֵּן". פי צריך לבנות הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב (משלי כד, גיד): **"בְּחָכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, וּבִתְבוּנָה יִתְפוֹנֵן. וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ"**.

אָבֵל כְּשֶׁבוֹנֶה בְּלֹא שִׁכְל, אֲזִי מְזִיק לוֹ. וְעַל־כֵּן "מִתְמַסְכֵּן" - כִּי זֶה עָנְשׁוֹ עַל שִׁפְגָם בְּחָכְמָה. כִּי הִיָּה רָאוּי לוֹ לְבַנּוֹת הַבַּיִת בְּחָכְמָה. וְעַל־כֵּן עָנְשׁוֹ "שִׁמְתִּמְסָכֵן" - שְׁזָה בְּחִינּוֹת פָּגַם הַחָכְמָה, בְּחִינּוֹת: "חֲכָמַת הַמְּסָכֵן בְּזוּיָה" (קהלת ט, טז).

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי ה'סִפְּהָ, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'שִׁכְל' וְכוּ', יְכוּל לְבַנּוֹת בַּיִת וְכוּ'.

נב.

(ספר־המדות, עניני 'בית־חדש' ו'בנין־הבית')

[א] לַפְעָמִים בְּנֵן הַבַּיִת גּוֹרֵם לְאִשָּׁה שְׂלֵא תֵלֵד, כְּשֶׁהַעֲצִים שֶׁבְּבִנְיָן אֵינָם מְנַחִים כַּסֹּדֵר הַנֶּתֶן לָהֶם מִשִּׁשֶּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, וְאֵז הַבַּיִת נִקְרָא הָרוֹס אֶפְלוֹ בְּבִנְיָנוֹ, וְהַהֲרוֹס הַזֶּה בָּא וּמְזִיק לְאִשָּׁה וְאִינָה מוֹלֵדָת (בְּנִים ח"ב ט; בַּיִת ח"ב ב).

[ב] צָרִיךְ לְהִזָּהֵר בְּבִנְיָנֵי הַבַּיִת, שְׂלֵא יִהְיֶה בְּבִנְיָנוֹ 'עֵץ' מְאִילָנֵי הָעוֹשִׂין פְּרוֹת (בַּיִת ח"ב ד).

[ג] מִי שֶׁרוֹצֶה לְהַפְּנֵם לְבַיִת לְדוֹר בְּתוֹכוֹ, יֹאמֶר הַתּוֹרָה כְּלָה, וְאַחֲר־כֵּן יִפְּנֵם לְדוֹר בְּתוֹכוֹ (בַּיִת יג).

(יב): **"הַחֲכָמָה תִּחְיֶה", וְעַל־כֵּן נִקְרָא ה'שִׁכְל': "אִם הַבָּנִים" (תהלים קיג, ט).**

וְזֶהוּ: "וְהָאֵם רוֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרוֹחִים" וְכוּ' - שִׁ"אֵם הַבָּנִים", שֶׁהִיא "אֵם לְבִינָה", שֶׁהוּא הַשִּׁכְל שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁנוֹלַד עִמּוֹ מִמְּעֵי אִמּוֹ, "רוֹבֶץ עַל הָאֶפְרוֹחִים" וְכוּ'. כִּי הַשִּׁכְל שִׁישׁ בְּכָל אָדָם מִמְּעֵי אִמּוֹ רוֹבֶץ עַל נַפְשׁוֹ לְחִיּוֹתוֹ וּלְגַדְלוֹ, אָבֵל מִחֲמַת 'חֲטָא אָדָם־הָרָאוּן' נֶאֱחָז 'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ' בְּזֶה הַשִּׁכְל כִּי כָּל, וּמִשָּׁם בָּאִין כָּל הַסְּבִרוֹת וְהַחֲכָמוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל הַמְּבַלְבֵּלִין אֶת הָאָדָם.

וְעַל־זֶה הַזְּהִירָה הַתּוֹרָה: שְׁמִי שְׁרוּצָה לְקַחֵם וּלְזָכוֹת בָּהֶם, דְּהֵינּוּ לְקַרְבָּם לְהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ, שִׁישְׁלַח אֶת הָאֵם תִּחְלָה, בְּחִינַת: "שִׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם" - שִׁירָאָה לְשַׁלַּח וּלְסַלֵּק וּלְהַעֲבִיר מֵהֶם אֶת כָּל הַחֲכָמוֹת וְהַסְּבִרוֹת שִׁישׁ לָהֶם מִכָּבֵד, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אֵם' כִּי כָּל.

וְאַחֲר־כֵּן: "וְאֵת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ" - שֶׁאַחֲר־כֵּן יוּכַל לְקַרְבָּם שִׁיְהִיו נִקְרָאִים 'בָּנִים', כִּי "כָּל הַמְּלַמֵּד בֶּן חֲבֵרוֹ תּוֹרָה, כָּאֵלּוֹ יִלְדוּ" (סנהדרין יט:), כִּי בּוֹדֵאֵי נֶחֱשֵׁב כָּאֵלּוֹ יִלְדָם מִמֶּשׁ - כִּי הוּא מְסַלֵּק מֵהֶם הַשִּׁכְל שֶׁמִּכָּבֵד, שֶׁמִּשָּׁם הִיָּה חִיּוּתָם מִתְחַלָּה מִמְּעֵי אִמָּם, וּמִמְּשִׁיךְ בָּהֶם שִׁכְל חָדָשׁ וְחִיּוֹת חָדָשׁ כָּאֵלּוֹ נוֹלְדוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ.

וְעַל־כֵּן עֵתָה דִּיקָא נִקְרָאִים "בָּנִים", בְּחִינַת (תהלים ב, ז): "בְּנֵי אֶתְּהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִּיתִיךְ" - כִּי זֶה עֵקֶר הַהֲתַקְרָבוֹת, מֵהַ שְׁמִסְלֵק שְׂכָלוֹ שֶׁמִּכָּבֵד, וְנֶחֱשֵׁב לוֹ כָּאֵלּוֹ נוֹלְד הַיּוֹם, וְאֵז נִקְרָאִים בָּנִים, בְּחִינַת: "בְּנֵי אֶתְּהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִּיתִיךְ".

עֵינ עוֹד בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, הַלְכוֹת 'שְׁלוּחַ הַקָּר'

וְשִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "שֶׁשְׁנֹכְנֵסִים לְבֵית חֲדָשׁ, יֹאמְרוּ אֵת כָּל הַתּוֹרָה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת שרפים עמדים (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם חרב' או סכין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בַּחֲכֵמָה יִבְנֶה בַּיִת" (משלי כד, ג); "כְּלִי חָמָס מוֹכֵרֵתִיהֶם" (בראשית מט, ה); "חֲרֻבוֹתֵיהֶם מְגוֹרוֹתֵיהֶם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"וְשֵׁם לָהּ עֲלִילַת דְּבָרִים, וְהוּצָא עָלֶיהָ שֵׁם רַע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע)

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כִּי יִהְיֶה נֶעֱרַר" [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רְקוּדִין שֶׁל הַתְּנֵה.

כִּי (זהר בא לח:): **"כְּלִיזְמֹן שְׁלֹא נְתוּנָה לְזִזְוּג, הִיא אֶתְקַרִּיאַת נֶעֱרַר"** (דברים כב, כג), **בְּלֹא ה'" - "גִּימְטְרִיא: ש"ךְ דִּינִים"** (פרי-עץ-חיים, שער עמידה פ"א).

"וְכֹד אֶתְתַּקַּנְתָּ לְזִזְוּג, אֶתְקַרִּיאַת נֶעֱרַה' בַּה"א" (זהר שם) - **"שְׁנַמְתְּקִין הַדִּינִין עַל-יְדֵי ה' אֶלְפִין שֶׁל אַהֲי"ה שְׁבַבְיָנָה"** (פרי-עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי רְקוּדִין' - כִּי "הַרְגְּלִין הֵם בְּבַחֲיֵנוֹת נִצַּח וְהוֹד" (תקוני-זהר יז, פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי ה'לב', הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדין, כמו שכתוב **גְּבִי יַעֲקֹב (בראשית כט, א): "וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב אֶת רַגְלָיו, וַיַּרְשׁ רֶשֶׁת"**: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'בינה', כמו שכתוב (תקוני-זהר שם): **"בִּינָה לְבָא, וְבָהּ הַלֵּב מְבִין"**.

על-כך צריך לכונן ברקודים: להמשיך האלפין שבלב, על-ידי הרגליו - לה'פלה', שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי אור הלב' שנמשך לה, נעשית נער"ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים אדנ"י."

וְזֶה בְּחִינַת: "אֲדֹנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח" - שְׁעַל-יְדֵי ה'שְׁפָתַיִם, שֶׁהֵם נִצַּח וְהוֹד' - נִפְתָּח וְנִמְתַּק ה'פלה' בְּבַחֲיֵנָה זִזְוּג, וְנַעֲשִׂית בְּחִינַת אֲדֹנִי, שֶׁהִיא נֶעֱרַר"ה', שֶׁהִיא רְאוּיָה לְזִזְוּג.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "בְּשִׁנְשֵׁא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשַׁעָה שְׁהִיו
 מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לֵיא', לְרַמֵּז
 לַיעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לֵאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאת־כַּסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַפּוֹתוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיַכִּין ה"א מֵה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיד לְהַמְשִׁיד
 מ'לֵאָה', ה'אֲלֹפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פְּלוֹה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפְּלוֹה
 שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ לְשִׁמְעַ אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעִיָּה יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיד לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹנוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי', לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ" וְכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתָן
 שֶׁל צַדִּיקִים" (יְבֻמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיד
 לֵיכֹף אֲצֻלָּם שִׁיתְּפַלְלוּ עָלָיו.

אָבֵל 'בְּעַל־יְגֹאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צַדִּיקִים לְבַקֵּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁילְכוּ אֲצֵל
 צַדִּיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ: "שִׁגַּם
 הֵם צַדִּיקִים וַיְכֹלִים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צַדִּיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֶם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמֶלֶךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֲמַלְךָ".

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה
 טָהוֹר מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֵאֲרֵי מְצִיעָא פּה. עַל יְרֻמָּה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מִזֹּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוּן דְּדִין כְּאֲתוּן דְּדִין [יָק"ר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שְׁנָה' -
 וַיִּנְקַ מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ בְּדַבּוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֶם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דְּבַרְתִּי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 בְּ"מִקְרָה לְיִלְכָה" בְּשָׁנָה.

וְאֵלֵישָׁעַ הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאֵלִיהוּי רֹדֵחַ-
הַקֶּדֶשׁ, וְעַל-יַדֵּי־זָהָה הָיָה מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ. כִּי שְׁנַיִם
מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (בְּרֻכּוֹת ח), עַל-יַדֵּי־זָהָה
כְּתִיב בַּיהוָה (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרֻכּוֹת י) - כִּי עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מִקְרָה לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֶלְפָּה-בֵּית' יֵשׁ שְׁשָׁה פִּא"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי-אֶפְשָׁר לְקָרוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם פ"ף ד', פ', ה', ו' קו"ף - אִי-
אֶפְשָׁר לְקָרֵא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשֵׁשׁ פְּעָמִים
פ', גִּימַטְרִיאַת"פ, כְּמִנְיַן לִילֵי"ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּשֹׁרֵעַ לְאָדָם "מִקְרָה
בְּלָתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו) - הוּא
עַל-יַדֵּי הַקְּלֶפֶת הַנִּל". וְהִיא יוֹנְקַת מִן
הָאֶלְפָּה-בֵּית' כְּמִנְיַן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפִּא"ן הַנִּל", וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכָךְ אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז.): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". "לֹא
זָכוּ", הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלָתִי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפִּא"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, חנ"ל), גִּימַטְרִיאַת"א"ש', וְנוֹקְמִין
בו.

וּכְשֵׁנוֹתָן צְדָקָה בְּסִתֵּר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיּוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֶפֶת, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוֹפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא-
לְצַלְךָ: לֹאמַר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם "מִקְרָה
בְּלָתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטְּפָה
מִהַקְּלֶפֶת שֶׁלְקָחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימַטְרִיאַת לִילֵי"ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמֹנָה עַל זָה.

וְצָרִיךְ לְכוּן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימַטְרִיאַת תַּפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת: "אֶל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כְּזֹה: אֶלְפָּה לְמֹד, אֶלְפָּה
לְמֹד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל-יַדֵּי הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת
אֵלּוּ, יוֹצֵאָה הַטְּפָה מִהַקְּלֶפֶת.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנִיחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֵׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבִטֵּל כַּח הַקְּלֶפֶת וְהַפְּגָם
הַנִּל", כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלֶפֶת וְהַפְּגָם הַנִּל" (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אַחֲרֵיכֵן גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלּוּ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שֶׁאֵלּוּ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמִקְרָה חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, וְכִי שִׁזְזָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחוֹד עוֹד כְּלָל מִפְּגָם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמִּקְרָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאִי נִתְתַּקֵּן עַל-
יַדֵּי־זָהָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זָה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב,ה,ג'ו'ז-ט"י-יא"ב)

עַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל הַמְּנַהֲיֵגֵי-הַדּוֹר'
שְׁמַתְנָאִים עַל הַדּוֹר בְּחֵנָם -
מִגְבִּירִים 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' בְּעוֹלָם, בְּחֵינַת 'הוֹתָם
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא'. וְעַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה
דְּקַדְשָׁה' - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאוּף'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל-יְדֵי הַמְּגַנֵּי
שְׁבִדוֹר' שְׁמֻגְנִים עָלֵינוּ וּמְצִילִין
אוֹתָנוּ, כִּי הֵם מְכַנְיְעִין הַ'הוֹתָם דְּסִטְרָא-
אֲחֵרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת 'תְּפִלִּין',
'מַחִין', בְּחֵינַת 'הוֹתָם
דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחִין', עַל-יְדֵי
שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן נִקְרְאוּ הַ'תְּפִלִּין': "יִקְר" (אֲסַתֵּר ח,
טז; מְגִלָּה טז) - כִּי הַ'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין
עַל-יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' (יִקְר' אוֹתִיּוֹת קר").

וְעַל-יְדֵי שְׁמֻשְׁבְּרִין 'הַרְהוּרֵי נְאוּף' וְזוֹכִין
לְ'תְּקוּן-הַמַּחִין' - זוֹכִין לְ"חֵלוֹם
עַל-יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם'.

וְכֵן לְהַפְּדוֹ: כְּשֶׁאֵין הַמַּחִין זָכִים - אֵז
"הַחֵלוֹם עַל-יְדֵי שֵׁד" (שם)
חֵסֵד-וְשָׁלוֹם, וְאֵז נִדְמָה בְּבַהֲמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֵלֶק בְּחֵלוֹם, עַל-כֵּן
לְפַעְמִים נִפְגַּם הַ'חֵלוֹם' בְּבַחֲיֵנַת "חֵלוֹם
עַל-יְדֵי שֵׁד" חֵסֵד-וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַמְאָכְלִים
שְׁאוּכְלִים. וַיְכּוּלִים לְבּוֹא עַל-יְדֵי-זֶה
לְ'טְמֵאת קָרִי' חֵסֵד-וְשָׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׁמֻחָה', לְהַתְּחַזֵּק
לְהִיּוֹת בְּשְׁמֻחָה תָּמִיד. כִּי
עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה', נוֹתְנִין חֲזוּק לְהַמְלָאכִים
הַמְקַבְּלִים אֶת שְׁפַע הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְיְעִין אֶת

הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִינְקוּ מִהַשְּׁפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי
לָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצְוִלִין מִ'טְמֵאת הַמְקַרְה'
חֵסֵד-וְשָׁלוֹם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעְמִים עַל-יְדֵי
הַמְאָכְלִים כְּשֶׁאֵין חֲזוּק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֵקֶר
'חֲזוּק הַמְלָאךְ', הוּא עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה'.

וְלְפַעְמִים בָּא 'טְמֵאת הַמְקַרְה' חֵסֵד
וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי רַבָּנִים וְדִינִים
שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים שְׁמַעוּתִין אֶת הַמְשַׁפֵּט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קְשׁוֹר הַמְרַבְּבָה'.
וְהוּא מָה שְׁנַתִּיּוֹסֵד
מִהַקְדָּמוֹנִים, לֹאמֹר קֹדֶם הַשְּׁנָה: "בְּשֵׁם ה'
וְכוּ' מִימֵינִי מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קְשׁוֹר
הַמְרַבְּבָה'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה מִטְמֵאָה
הַנִּלְשָׁבָה עַל-יְדֵי עוֹוֹת
הַמְשַׁפֵּט שֶׁל הַדִּינִים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים.

לא.

(ח"ב,ה,ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם 'תְּאֻוֹת-
נְאוּף', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךְ", בְּחֵינַת (דְּבָרִים כג, יא):
"מְקַרְה לִילָה" חֵסֵד-וְשָׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל-
בַּח' שְׁמַתְפַּלֵּל בְּבַחֲיֵנַת דִּין
- שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵין מִפְּנֵינוּ מִימֵי הַדַּעַת
שְׁבָלַע מִן הַקַּדְשָׁה.

לב.

(ח"ב,ה,בסוף)

עֵקֶר קִדְשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-
יְדֵי שְׁמִירָה מִ'תְּאֻוֹת-נְאוּף', מְבַחֲיֵנַת
"מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֵסֵד-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב שֵׁם בְּפֻרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפִסּוּק:
"וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מָה שְׂמִיבְלִיבֵל אֶת הָאָדָם בְּשִׁנְכָנָם לְקַדְשָׁה גְבוּהָהּ, כְּגוֹן בְּשִׁמְתִּיקָרְב לְצַדִּיק־הָאֵמֶת וּבִיּוֹצֵא, אֲזִי דִיקָא יְקָרָה לֹו "מְקָרָה בְּלַתִּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־וְשָׁלוֹם. בְּאֵמֶת הַבְּלִיבֹול הַזֶּה שְׁטוּת.

כִּי מִמָּה־נִּפְשָׁד: אִם יְקָרָה לֹו מִחֲמַת הַרְהוֹר - מִי חַיֵּב בְּזָה, וְאִין לֹו לְהַתְרַעַם כָּלֵל, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ גָּרַם לֹו. וְאִם אֵינֹו מִחֲמַת הַרְהוֹר - אֲזִי בּוֹדָאִי אֵינֹו סִימָן רַע כָּלֵל, כִּי אִם הִיָּה עֲנִין רַע, לֹא הִיָּו רִז"ל אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נז): "קָרִי סִימָן יָפֵה לְחוּלָה".

וּבְאֵמֶת אֲדַרְבָּא: מִחֲמַת שְׁנַת־קָרְב לְקַדְשָׁה גְבוּהָהּ מְאֹד, מִחֲמַת זֶה נִזְדַּמֵּן לֹו וְכוּ' - שְׂכַשְׁנָכָנָם לְקַדְשָׁה, מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיִּצְרָה־רַע בִּיזְתַר וְכוּ'. וְעַל־כֵּן אִין לֹו לְהַתְרַעַם כָּלֵל עַל־זֶה - כִּי אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׁנָכָנָם לְקַדְשָׁה גְבוּהָהּ כְּזוֹ, מִחֲמַת זֶה נִתְגַּרָה בּוֹ וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הָשְׁבוּ חַז"ל לְגַם גְּדוּל (אָבוֹת פ"ה מ"ה): "מָה שְׁלֹא אַרְעָ קָרִי לְכַהֲן־גְּדוּל בְּיּוֹם־הַכַּפּוּרִים" - כִּי מִחֲמַת שְׁנָכָנָם הַכַּהֲן־הַגְּדוּל בְּיּוֹם־הַכַּפּוּרִים לְקַדְשָׁה גְבוּהָהּ כְּזוֹ לִפְנֵי וּלְפָנִים, הִיָּה בּוֹדָאִי עָלָיו קִטְרוּגִים וְהַתְגַּרוֹת הַרְבֵּה, שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁד הַיִּצְרָה־רַע, עַל־כֵּן נִחָשַׁב לְגַם מָה שְׁנִצּוּל הַכַּהֲן־הַגְּדוּל מִמְקָרָה בְּיּוֹם־הַכַּפּוּרִים.

וְעַתָּה רְאֵה וְהִבֵּן: אֵיךְ יִבְלִיבֵל אֶת הָאָדָם עֲנִין הַנְּ"ל? - וְכִי יֵשׁ לֹו לְהַתְרַעַם עַל שְׁלֹא הִיָּה לֹו נִס כְּמוֹ לְכַהֲן־הַגְּדוּל בְּיּוֹם־הַכַּפּוּרִים.

גַּם דָּע: שְׁלַפְעָמִים יֵשׁ בְּאָדָם טְמֵאָה טְמוּנָה שְׂאִין יוֹדְעִין לָהּ שׁוֹם

תְּקוּן, מִחֲמַת שֶׁהִיא טְמוּנָה וְנִסְתָּרַת בּוֹ. וְעַל־כֵּן זֶהוּ טוֹבָה מָה שְׂאֵרַע לֹו בְּשִׁמְתִּיקָרְב אֶל הַקַּדְשָׁה - כִּי יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה הַטְּמוּנָה הַנְּ"ל - כִּי אֲזִי בְּשִׁיּוֹצֵאתָ, יְכוּלִין לְמַצֵּא לָהּ תְּקוּן.

לד.

(שיחות ה'ר"ן קמא: חיי-מוהר"ן רכה)

ב'לְקוּטֵי־תַנְיָנָא' סִימָן צ"ב: תְּקוּן ל"מְקָרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, לֹוֹמֵר עֲשֶׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים.

בְּתַחֲלָה אָמַר: "שְׁתַּקּוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּוָה, לְטַבֵּל בַּמְּקוּוָה" [דָּאס עֲרֻשְׁטַע אִיז מְקוּוָה]. וְאַחֲר־כֵּךְ גָּלָה הַתְּקוּן הַנְּ"ל: "לֹוֹמֵר עֲשֶׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים".

גַּם פְּעַם־אַחַת אָמַר: שְׂצָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁיְהִיָּה הָאָדָם "בְּלַתִּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו). וְאַפְלוֹ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בַּבֶּקֶר - עַל־כָּל־פְּנִים יִטְבַּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, אַפְלוֹ "לְפָנוֹת עֶרֶב" (עַל־פִּי דְּבָרִים כג, יב) - כִּי צָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד: "לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא". [וּב'שִׁיחוֹת שְׂאֲחָרֵי סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת: שְׁטוּב מְאֹד לְטַבֵּל תַּכְּף וּמִיד - מוּבָא לְהַלְךְ].

וְכַךְ אָמַר לִפְנֵי הָרַב דְּפַה בְּרַסְלָב (רַבֵּי אֶהְרֹן) וּלְפָנֵי חֲבָרֵי רַבֵּי נַפְתָּלִי מְנַעֲמְרוֹב: הַיּוֹת בְּעֲנִין זֶה הַיְדוּעַ (הִינֵנו עֲנִין מְקָרָה־לִילָה), נִלְכָּדִים בּוֹדָאִי שְׁלֹשָׁה חֻלְקֵי הָעוֹלָם - אֲנִי לוֹקַח אֶתְכֶם לְעַדוּת. וְתַדְעוּ: שְׂאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד לְתַקּוּן קָרִי, וְהֵם תְּקוּן גְּמוּר וּמוֹעִיל מְאֹד מְאֹד.

יֵשׁ מִי שֶׁיְקָרָה לֹו עַל־יְדֵי רַבּוּי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, אוֹ עַל־יְדֵי חֲלָשָׁה וְעִיּוּפוֹת, אוֹ עַל־יְדֵי שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב בְּרָאוּי, וְכַל־זֶה אֵינֹו כָּלוּם (וְהוּא כְּמוֹ תִינּוֹק שְׂמִשְׁתִּין בְּשִׁנָּה).

מֵאֵד מֵאֵד חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאַמֵּץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאֶרֶץ וְלָרֶחֶב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֹוּ וְכוּ', וּבֹדְאֵי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגֵּיהֶנֶם,
אֲפֹלוֹ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, אֲפֹלוֹ אִם עֶבֶר מִה שֶׁעֶבֶר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מֵאֵד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אִךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוֹ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטָל מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד.

וְאֵלוֹ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם כַּסְּדָר שֶׁהֵם פְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שֶׁכָּל עֶבְרָה יֵשׁ לָהּ תִּקּוּן מִיְחָד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִּקּוּן־
הַכִּלְלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שֶׁעֲנִיָּן אֵלוֹ עֲשָׂרָה קַפִּיטָל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַפְּנֵי הַכֹּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קַל לֹאֲמֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כַּבֵּד מְאֹד לְקִיָּם.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"ש פְּתוּתֵינוּ יִהְיֶה דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכְּשִׁיִּקְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שמואל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שֶׁיִּלְכוּ תַכְּפָה וּמִיָּד לְמִקְוֵה לְטָבֵל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מִה שֶׁנַּעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מְאֹד, שֶׁקֹּדֶם שֶׁמִּתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מְזָה

גַּם יֵשׁ שֶׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהַמְזָל שׁוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְּעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלּוֹם
כְּאֵלוֹ הוּא נוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מִתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילֵין אוֹתוֹ
מְזָה.

רַק מִי שִׁיְקָרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מְזָה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִי־וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלוֹ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים - בּוֹדְאֵי יִתְקַן
בָּזֶה מְאֹד מְאֹד.

וְעֲנִיָּן תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטָל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דָּבָר
חָדָשׁ לְגַמְרִי, חָדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד.

וְכִי שִׁיּוּכַל לִילְכֹד לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדְאֵי מִה טוֹב. אִךְ אֲפֹלוֹ אִם הוּא
אָנוּס שֶׁאִי־אֲפָשֶׁר לְטָבֵל, כַּגּוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדַרְךָ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרֵי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה כְּרֹאוֹי - בּוֹדְאֵי מִה
טוֹב. אִךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מְאֹד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אִךְ אִי־אֲפָשֶׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יְחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שֶׁגַּם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כְּשִׁיבֹאוּ
עַל קַבְרֵי, וַיִּתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרֵי [אִיּוֹן
נוֹעַט גַּעבֵן א פְּרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיַּנְעֵט וְוַעגן] (בַּעֲבוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמָתוֹ הַקְדוּשָׁה כַּנְּהוּג), וַיֹּאמְרוּ אֵלוֹ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֲפֹלוֹ אִם גָּדֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצָמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה בְּכָל - פִּי הַפֶּחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שִׁיזְכָּה לְקַיִם זֹאת לֹאֲמֹר אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הַנֶּ"ל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־שְׁלֹום - אָזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג בְּכָל.

גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלּוּ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמִּגִּיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אָזִי הֵם מִתְפַּחְדִים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה. וּמַחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מַחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה.

וְעַקֵּר בּוֹנְתוֹ הָיָה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וּלְהִתְיַרָא בְּכָל מִדְּבָרִים כְּאֵלּוּ, וּלְבַלִּי לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת בְּכָל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כְּגִבּוֹר חֵיל לְעֵמֹד בְּנֶגֶד תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד בְּכָל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוֹאֵלִיב י, יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ הַפֶּץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּכָל מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאֵם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד בְּכָל, וְלֹא יִחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת בְּכָל [אֵינְבֶּרְטְרַאֲבֶטְן], וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכֶּה לְסוּף לְעֵבֵר עַל הַכֹּל בְּשְׁלֹום.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרֵן "ת"ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקע"ח, מְסֻרְתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל הֶעֱשָׂה מִזְמוֹרֵי תְּהֵלִים שֶׁצִּוָּה הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִי־וְשְׁלֹום, וְעַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא תְּקוּן־הַכֹּלִי.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵּׁי־מוֹהֲרֵן מִז)

מַה שֶּׁאָמַר אֲדַמּוּ"ר זַצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיְהִיָּה אֲצִלּוֹ קֹדֶם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיָּתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְתַּלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלּוֹ קֹדֶם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיֵם כְּמִאֲמָרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַאֲפִיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאֶחָד שֶׁבָּחַן זֹאת, וְכֵן הִנּוּחַ).

לח.

(סְפָר־הַמְדוּת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנּוֹפֵל מֵאֲמוּנָתוֹ, בָּא לִיְדֵי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבְּנִים מֵתִים חֲסִי־שְׁלֹום, עַל־יְדֵי רְאִית קָרִי (בְּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יְדֵי־זִיזָה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יְדֵי הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמְתַּלְבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תְּקוּן לְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה: שִׁישְׁתַּדֵּל לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוֹטֵי־מוֹהֲרֵן ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעִיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלּוּ הֵבִיא בְּנֵי קָרְבָן לְעִבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם גִּדּוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבול לקריז בימי עומר (ספירת העומר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנהג לטבול משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכול על שלחן הצדיק, קדם שטבול לקריז (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בהינה כמו בהינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסוֹשֵׁלֹום, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסוֹשֵׁלֹום: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקרה לו חסוֹשֵׁלֹום, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנהגה בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, פי בודאי יתקן בזה, פי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה לפנות ערב ירחץ במים" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אומר: "שתקון הראשון הוא המקנה, לטבול במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אומר: שצריכין לזהר מאד לטבול באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבול בבקר - על-כף-פנים יטבול באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - פי צריכין לזהר מאד: "לטבול באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבול תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמַה הָיִי? - תִּלְתָּא פְּרָסִי"

(ברכות נד; - 'עוג מלך הבשן' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל" - זֶה בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת

הַמַּחְנֶה שֶׁל יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת (דברים

כג, טו): "וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ".

וְעָקַר וְעָקַר קִדְשֵׁת "מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-

יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאוּת־נְאוּה', מְבַחֲנֵת

"מְקַרְה־לִּילָה" (דברים כג, יא) חֲסִי־שְׁלוֹם, כְּמוֹ

שְׁתַּנּוּב שֶׁם בַּפְּרָשָׁה.

וְעָקַר הַשְּׁמִירָה מְתְּאוּה זֶה, הוּא עַל־יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי" - הֵינּוּ: 'תִּלְתָּת

מַחֲיִן, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְחַצֵּה פְּרוּסָה

בְּפָנֵי תְּאוּה זֶה.

וְזֶהוּ: "מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמַה הָיִי, תִּלְתָּא

פְּרָסִי" - הֵינּוּ: עָקַר הַקִּדְשָׁה שֶׁל

"מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל" שִׁיְהִי קְדוֹשִׁים מְתְּאוּה זֶה,

מ'מְקַרְה־לִּילָה" חֲסִי־שְׁלוֹם - הוּא עַל־יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי", 'תִּלְתָּת מַחֲיִן' - שֶׁהֵם

מְחַצֵּה פְּרוּסָה בְּפָנֵי תְּאוּה הֵהִיא.

"כִּי תִדַּר נִדָּר וְכו' לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ. מוֹצָא

שִׁפְתֶיךָ תִּשְׁמֹר" (דברים כג, כב-כד) - עֲנִין נִדָּרִים'

מא.

(ח"א נז, ב)

הַתְּקוּן כְּשֶׁנּוֹפְלִין מ'אֲמוּנַת־חֲכָמִים': הוּא

'נִדָּר', שִׁיְדַר אֵיזֶהוּ נִדָּר וִיקִים מִיָּד.

כִּי כְּשֵׁאִין לוֹ 'אֲמוּנַת־חֲכָמִים' - זֶה בְּחִינַת

'הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת 'פְּלֵא'.

וְעַל־יְדֵי ה'נִדָּר' - עוֹלָה לְשָׁרֵשׁ שֶׁהַחֲכָמִים

מְשַׁרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת 'פְּלֵיאוֹת חֲכָמָה' (ספר

יציירה), וְיוֹדֵעַ וּמְכִיר מַעֲלוֹת הַחֲכָמִים, וְעַל־

יְדִי־זֶה הוּא שָׁב וּמֵאֲמִין בָּהֶם.

מב.

(ח"ב כז)

הַנִּדָּר שֶׁנּוֹדְרִין - צְרִיכִין לְשִׁלּוֹם מִיָּד.

וְהַמֵּאָחֵר נִדְרוֹ - גֹּרֵם אֵלָיו הָאֲרֻבַּע

מִדּוֹת: עֲבוּד־הִזְרָה, גְּלוּי־עֲרִיזוֹת, שְׁפִיכוֹת־

דָּמִים, לְשׁוֹן־הָרַע.

וְעַל־יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין לְהַטִּיל הַמְּשֹׁאוֹי עַל

כָּל אֶחָד כְּרֵאוֹי לוֹ - עַל־יְדִי־זֶה

זוֹכִין ל'הַתְּרַת־נִדָּרִים, וְעַל־יְדִי־זֶה נְצוּלִין

מֵאֲרֻבַּע מִדּוֹת הַנ"ל.

מג.

(ספר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי נִדָּרִים)

[א] בְּעוֹזֵן נִדָּרִים, בְּנִים מֵתִים (בְּנִים יב).

[ב] בְּעוֹזֵן נִדָּרִים, בְּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים

(בְּנִים נו).

[ג] מִי שֶׁנִּדָּר וְלֹא שָׁלַם נִדְרוֹ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־

הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּרִין. וּכְשִׁשׁוֹתְךָ, נֶחֱשָׁב

לוֹ כְּאִלּוֹ שָׁלַם נִדָּר (הַמִּתְקַדֵּין יט).

[ד] עַל־יְדֵי נִדָּר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם־

יִתְבַּרֵךְ (הַמִּתְקַדֵּין מא).

[ה] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֹּאמַר פְּרַשְׁתָּ נִדָּרִים

(בַּמִּדְבָּר ל) (הַמִּתְקַדֵּין פז).

[ו] מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן, יִדַּר נִדָּר וְיִשְׁלַם תְּכָף,

עַל־יְדִי־זֶה יִבְטַל מִפְּנֵי הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[ז] הַנִּדָּרִים וְהַנִּדְבוֹת, מְבִיאִין שְׂמֵחָה (עֲצָבוֹת

ח"ב ו; שְׂמֵחָה ח"ב ב).

[ח] מי שגדר איזהו גדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את גדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. גדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית פאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל השיך לזה, הנדפס בסוף הספר)

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. גדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

מה.

(ח"א כט, ט)

עלידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. גדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לז, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

עלידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. גדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת גדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מבעלי-צדקה. וזה

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים כנפשוך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מח.

(ח"א רנז)

כשאוכל יותר מצרפו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרפו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועלידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת כנפשוך שבעה" - לא יותר.

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרפה, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו.

ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פייגא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

וב'חיי-מוהר"ן פתב-יד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפייק'ש הקדש ח"ג תרסח).

(הספור הנ"ל השני להתורה הזו, נמצא בהשקטות תימונה"ן מר' אלטר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרוגה בספר "כל פתבי אנ"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ח שרפי"קדש יהודיש ח"ג תרסט).

"ספר פריתת" (דברים כד, א)

מ.ט.

(ח"ב לב)

וְדַע: שְׁבַחֲיַת "רוח אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד, כ), נַעֲשֶׂה "רוח קְנָאָה" (במדבר ה, יד), שְׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא בְּכָל־מְקוֹם שְׁמוּצָא שָׁם נְאוּף, לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ וְכוּ'. וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה לְפַעֲמִים גַּט'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָא הַגַּט: "ספר פריתת" (דברים כד, א-ג) - **כִּי נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'סֵפֶר,** שְׁשֵׁם שׁוֹרָה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא הַ"רוּחַ קְנָאָה". כִּי "מְשִׁיחַ שׁוֹרָה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵיתָא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דְּהֵינּוּ: הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְגַלִּין הַפְּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְשֵׁם מְרַחֵף רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (שם).

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"

(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל־כּוֹ, עַד שֶׁלֹּא יִרְצָה בְּשׁוּם שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא בְּשִׂבְלָהּ, אֶלָּא שְׂיִזְמִין לוֹ הַקְּדוּשִׁי־בְּרוּךְ־הוּא מְצוּהָ אַחֲרַת בְּשָׂכָר מְצוּהָ זֹאת. כִּי הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּהָ בְּעַצְמָהּ. וְעַל־יְדֵי־זֶה יוּכַל לִידַע מַה שֶׁנִּגָּזַר עַל הָעוֹלָם,

וְאִם הוּא קָדָם גְּזֵר־דִּין אוֹ לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'. וְיִוָּדַע אִיךָ לְהַתְּפִלֵּל עֲבוּר הָעוֹלָם וְכוּ'.

וְזֶהוּ (דברים כד, טו): "ביומו תתן שכרו" -

שִׂיָּהָ שָׂכָרוֹ מִהַמְצוּוֹת בְּעֶצְמָן.

"וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ" - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה

הַמְצוּוֹת בְּשָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, שֶׁהִיא

אַחַר בִּיאַת שְׁמֵשׁוֹ, אַחַר מוֹתוֹ.

"וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ" (דברים כד, טו)

נא.

(ח"א נט, ה)

כָּל הַנְּפִשׁוֹת שְׂרָשָׁם בְּעִשְׂרוֹת, בְּבַחֲיַת

(דברים כד, טו): "וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת

נַפְשׁוֹ".

נב.

(ח"א סח)

כָּל הַנְּפִשׁוֹת תְּאֵבִים וּמִתְאֵוִים לְמִמּוֹן וְכוּ' -

מִחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן,

שֶׁהַמִּמּוֹן בָּא וּמִשְׁתַּלְשֵׁל וּמִתְהוֹה מִשָּׁם.

כִּי תַחֲלֵת שְׂרָשׁ הַשְּׁתַּלְשֵׁלוֹת הַמִּמּוֹן, הוּא

מְקוֹם שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִשָּׁם, בְּבַחֲיַת

(דברים כד, טו): "וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ",

הַנֶּאֱמָר עַל מִמּוֹן שֶׁל 'שְׂכִיר־יוֹם', וְכִמּוֹ

שֶׁכֶּתוּב (איכה ה, ט): "בְּנַפְשׁוֹ נִבְיָא לְחַמְנוֹ",

וְעַל־כֵּן הַנֶּפֶשׁ מִתְאֵוָה וְתֵאָב לוֹ.

נג.

(ח"ב מו)

מְסִירַת־נַפְשׁ יֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד

מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל

שָׁעָה. כְּגוֹן: שְׁנוֹתָן מְמוֹנָה לְעִדְקָה, וְהַמִּמּוֹן

הוּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי "אֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ"

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספגות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יסוף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עשירה דלקה אדם, ועשירה לתוה, ועשירה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר כ"ח תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי "עז" עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן', הינו "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, ז), בחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב, פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יסוף" - הינו בחינת 'פגם-הברית', שהוא בחינת 'תוספות'.

פי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה), הינו בחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה"

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חס-ושלום פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו המות וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו-זט)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה "להקים שם אחיו המת" (שם שם, וז), ואינו רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן 'אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המת' - 'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה "להקים שם אחיו המת".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים" - בחינת "שבעה עניים" שעל-ידם מאיר 'פני המנורה' (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים שם אחיו המת", על-כּוּן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת (תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של "תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - כּוּן על-ידי 'עגולא ורבוּעא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהוה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוּעא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין צח).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לפסא", בחינת (שיר-השירים ו, ח): "ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-ידי "כסאות למשפט" (תהלים קכב, ה), ואין זוכר אלא "עגולא", פי זה באתגליא, ו"רבוּעא" מכסה ב"עגולא".

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא מ"רבוּעא", הינו מהפ"ם, בבחינת (דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ך' מקבלת מה'מ"ם, שהיא "כסאות למשפט".

נח.

(תיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א וו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים".

הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה לשון: "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבוננו.

בבחינת "שבעת הירות" וכו' (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - "דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מט:), הינו 'אור-הפנים', וכתוב בה (במדבר יב, טז): "תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי ה'יבום', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתיבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. כי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת-זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו" - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה "ויאכל חצי בשרו" - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' 'פלג גופו'.

סב.

(ח"א נח, ג)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שְׁהָיָה כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת, הָיָה לוֹחֵם פִּנְגָּד 'עַמְלֵק',
בְּבַחֲיִנַת (וַיִּקְרָא כו, כה): "הָרַב נִקְמַת נֶקֶם
בְּרִית".

כִּי ה' אֲבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כו, מב):
"וַזְכַּרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכוּ'.
וְעַמְלֵק' טְמֵא בְּרִיתָם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סג.

(ח"ב ה, יא)

עַל־יְדֵי 'קַלְקוּל הַמִּשְׁפָּט', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט
מְעַקֵּל', בֵּא חֲסִיּוֹשְׁלוֹם 'טְמֵאָה
הַיְדוּעַ', וְזֶה 'מְעַקֵּל', אוֹתִיּוֹת 'עַמְלֵק' -
שְׁעַל־יְדוֹ בֵּא הַטְּמֵאָה הַנִּלְכָּל, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים
כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּגָם 'תְּאוֹת-
נְאוֹת', כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ", בְּחִינַת "מְקַרְה לִילָה"
(דְּבָרִים כג, יא) חֲסִיּוֹשְׁלוֹם, שְׂבֵא עַל־יְדֵי בְּחִינַת
'עַמְלֵק'.

כִּי 'עַמְלֵק' יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדְּעַת, בְּבַחֲיִנַת
(בַּמִּדְבָּר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק",
שְׂזָה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, א): "וְהִנְחַשׁ הָיָה
עָרוֹם", שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בֵּא חֲסִיּוֹשְׁלוֹם טְמֵאָת
הַתְּאוֹה הַזֹּאת.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל־
כַּח' שְׂמֵת־פִּלְל בְּבַחֲיִנַת דִּין -
שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאֵן מִפְּנֵי מִימֵי הַדְּעַת
שְׂבֵלַע מִן הַקְּדָשָׁה.

"לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּכִיסְךָ אֶבֶן וְאֶבֶן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה.
לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּבֵיתְךָ אֵיפָה וְאֵיפָה גְּדוֹלָה
וְקִטְנָה. אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצַדֵּק יִהְיֶה לְךָ, אֵיפָה
שְׁלֵמָה וְצַדֵּק יִהְיֶה לְךָ" (דְּבָרִים כה יג-יד טו-טז)

ס.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמוּנָה -
אֲזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲבוּ"ם וְ"הָאֲרָצוֹת שְׂסָבִיבוֹת הָאִמוּנָה"
(יחזקאל ה, ה), וְעוֹלָיִם מִמָּנָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַקְּדוּשִׁים שְׂפִתוֹכֶם, בְּסוּד אַחַד־עֶשֶׂר
סְמָמֵי הַקְּטֹרֶת, בְּבַחֲיִנַת (סְנֵה־דִין כ):
"בְּרִיתוֹת זִרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק".

וְזֶה בְּחִינַת (רוֹתֵרְבָה א, ב): "לָמָּה נִסְמְכָה
פְּרֻשַׁת 'בְּרִיתוֹת זִרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק',
לְפָרֻשַׁת 'מִשְׁקֵלֵת' (דְּבָרִים כה, יג-יד טו-טז) -
לִזְמַר: שְׂבַעוֹן מִשְׁקֵלֵת הָיָה מְלַחֶמֶת
עַמְלֵק".

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" (דְּבָרִים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מִי שֶׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדָשׁ', אֲזִי
ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּ"מְקַרְה
לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) בַּשָּׁנָה, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" - לְשׁוֹן 'קְרִירוֹת'.

"בְּדֶרֶךְ" - הוּא בְּחִינַת (מִשְׁלֵי ל, ט): "בֵּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֲפֶת" - שְׁה'רוּח־סְעָרָה'
הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ ה'תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נְגָה',
וְיוֹנֵק מִן ה'חֶשֶׁם"ל'.

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה
(רש"י: במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע חכמות, והוא מחזיק עצמו ונשאר קיים על עמדו על-ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): "שבע יפול צדיק וקום", סופי-תבות 'עמל' ק'.

והמחקרים והבופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי חכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות וחכמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמרו רז"ל (במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - כי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוה בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והבופרים, הוא פופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שפופר ב'מצות מילה', וזורק כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על-ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח.
(ח"א וז)

"להכרית זרעו של עמלק" (סנהדרין כ:).
זה בחינת (תהלים מז, ד): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו", בחינת 'חיריק', נקדה התחונה של אלה, בחינת: "ותחת רגליו" (שמות כד, י), בחינת: "והארץ הדם רגליו" (ישעיה סו, א).

סה.
(ח"א נוה)

'עמלק' שהוא 'מלכות הרשעה', רודה 'מחנה דן', שהוא בחינת 'מלכות דקדשה'. כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֶב בָּךְ וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דהינו: בעת שאין להם פח 'מלכות דקדשה', שהיא בחינת "ירא אלקים".

סו.
(ח"א קלה)

על-כן נאמר בעמלק (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - כי עקר פחו היה: מחמת שלא העלו את ה'מלכות דקדשה', מחמת שלא היה להם 'יראת אלקים', שהוא בחינת 'מלכות'.

סז.
(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חס-ושלום וללמד ספרי החכמות, כי יש 'אבן נגף' בכל חכמה וחכמה שהיא בחינת 'עמלק', שעל-ידי-זה יכולין לפל חס-ושלום.

כי 'עמלק' היה 'פילוסוף' ו'מחקר', וכפר בעקר, כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו 'יראה' כלל.

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - הִיא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה. בִּי
 עָקַר 'מְחִית עַמְּלֶק' תְּלוּי בִּיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל,ו; ח"א קלה)

עָרִיד לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא הַמְּלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה,
 מִבֵּין הָאַרְבַּע גְּלוֹת שֶׁל הָאַרְבַּע
 מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֲזֵר־הַפָּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפְרִשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכַּוּ
 לְאַרְבַּע".

הִינּוּ: שְׁחַתְךָ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג, שֶׁהוּא
 'כָּלִיזוֹת אַרְבַּע מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, כְּמוֹ
 שְׁכַתוֹב (בְּמִדְבָר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל 'אֲזֵר־הַפָּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁיתוֹת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פ'סח".

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אֶתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל

בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים!

וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנַע! וְאֵל יַעֲבִבֵנוּ שׁוּם עֲפוּב!

וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִדָּא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילּוֹד וְלָבֵא וּלְהַתְּאֵסֵף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא

שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים

אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.